

Danielin kirja - Neljäkymmentäseitsemän

Petollisten oppien paljastaminen: Daniel 8:n ja adventtiteologialle esitettyjen haasteiden kriittinen analyysi

Jeff Pippenger
2024-01-11

Kun Rooman pieni sarvi esitetään Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeissa yhdeksästä kahteentoista, se on turmeltunut symboli, sillä se on transvestitismien symboli, nais- ja miesasuun pukeutuja, joka vaihtelee miehen ja naisen välillä. Se on sopusoinnussa milleriittisen käsityksen kanssa siitä, että Roomaa edusti kaksi vaihetta, joista ensimmäinen oli Rooman valtiollinen valta ja toinen Rooman kirkollinen valta, mutta sukupuolten vaihtelussa näissä jakeissa pieni sarvi on historiallisen ja profeettallisen järjestyksen ulkopuolella (turmeltunut). Kuitenkin kukin neljästä jakeesta esittää historiaa, joka liittyy suoraan joko Rooman valtiolliseen valtaan tai Rooman kirkolliseen valtaan. Pakanallinen Rooma vainosi kaikkia, jotka vastustivat sen keisarillista valtaa, mutta paavillisen Rooman (naispuolinen) vaino jakeessa kymmenen kohdistuu nimenomaisesti taivasta vastaan.

Milleriläisessä käsityksessä, jonka mukaan Rooma oli neljäs ja viimeinen valtakunta, vaihtelu valtiosta kirkoksi ja jälleen valtioksi ja kirkoksi ei olisi ollut huolenaihe. He olivat nähneet raudan ja saven sekoituksen Danielin kirjan toisen luvun jaloissa ja yksinkertaisesti ymmärsivät sen Rooman kahtena vaiheena, ilman pyrkimystä määritellä neljännen ja viidennen valtakunnan erityistä historiallista järjestystä. Samoin he ymmärsivät seitsemännen luvun, jossa sarvi, joka puhui suuria sanoja Korkeinta vastaan, oli nykäisty esiin kolme sarvea pois Rooman pedon alkuperäisten kymmenen sarven joukosta. Vaikka Miller olisikin tunnistanut jakeiden yhdeksännestä kahdenteentoista sukupuolivaihtelun, sillä ei olisi ollut merkitystä hänen käsitykselleen siitä, että neljäs valtakunta oli Rooma. Milleriläisessä käsityksessä neljäs valtakunta päättyi vuonna 1798, ja seuraava profeettallinen tapahtuma oli Kristuksen toinen tulemus.

Feminiininen sarvi yksilöi naisen, joka tekee hengellistä haureutta maskuliinisen sarven kanssa, ja jota kuvataan jakeissa kymmenen ja kaksitoista.

Ja se kasvoi suureksi, aina taivaan joukkoon asti; ja se heitti maahan osan joukosta ja tähdistä ja tallasi ne jalkoihinsa. Daniel 8:10.

Paavillisen vallan vaino kohdistui kristinuskoa vastaan (taivaan sotajoukkoa vastaan), ja jakeessa kaksitoista paavillinen Rooma (feminiininen) saa vallan toteuttaa murhaavan työnsä rikkomuksen kautta, harjoittaessaan haureutta Euroopan kuninkaiden kanssa.

Ja sotajoukko annettiin sitä vastaan jokapäiväisen uhrin tähden rikkomuksen vuoksi, ja se heitti totuuden maahan; ja se toimi ja menestyi. Daniel 8:12.

Jakeen ”joukko” edustaa sitä sotilaallista valtaa, joka annettiin paaviudelle ”jokapäiväistä” vastaan. Sana ”vastaan” merkitsee ”jostakin”. Euroopan pakanallisilta kuninkailta (pakanallinen Rooma),

joita edustaa ”jokapäiväinen”, annettiin paaviudelle sotilaallista tukea (joukko) ”rikkomuksen tähden”. Kirkon ja valtion yhdistelmä, jossa kirkko hallitsee tätä suhdetta, on tuo ”rikkomus”. Tuon rikkomuksen viini on kristittyjen veri. Kun paavius oli saanut pakanallisen Rooman armeijat hallintaansa, paavillinen Rooma (”se”) ”syöksi totuuden maahan; ja se menestyi tomissaan.”

Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa kolmekymmentäyksi, kuvataan myös sotajoukkojen antaminen paavilliselle Roomalle:

Ja sotajoukot astuvat hänen puolelleen esiin, ja ne saastuttavat turvapaikan, väkemyden turvapaikan, ja poistavat jokapäiväisen uhrin, ja asettavat hävityksen kauhistuksen. Daniel 11:31.

Jae kuvaa historiallista siirtymää pakanallisesta Roomasta paavilliseen Roomaan. Jakeessa ”käsivarret” ovat ne eurooppalaiset kuninkaat, jotka alkoivat tukea paaviutta alkaen frankkien (Ranskan) kuninkaasta Kloviksesta vuonna 496. ”Käsivarret” myös saastuttivat ”voiman pyhäkön” (Rooman kaupungin) jatkuvan sodankäynnin kautta neljänneltä vuosisadalta lähtien aina vuoteen 538 saakka. ”Käsivarret” myös poistivat pakanallisen vastarinnan paaviuden nousua vastaan, ja vuoteen 508 mennessä pakanallinen vastarinta oli päättynyt.

Sana, joka on käännetty ilmauksella ”ottaa pois”, on heprean sana ”sur” ja merkitsee ”poistaa”. ”Käsivarret” asettivat ”hävityksen kauhistuksen” (paaviuden) maan valtaistuimelle vuonna 538. Kun Danielin kirjan kahdeksannen luvun jae kaksitoista ilmaisee, että ”sotajoukko” annettiin feminiiniselle pienelle sarvelle, se on yhtäpitävä yhdennessätoista luvussa olevan jakeen kolmekymmentäyksi todistuksen kanssa. Myös Ilmestyskirja todistaa samasta totuudesta luvussa kolmetoista.

Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin kaltainen, ja sen jalat olivat niin kuin karhun jalat, ja sen suu niin kuin leijonan suu; ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan. Ilmestys 13:2.

Sisark White samaistaa toisen jakeen pedon suoraan paavikuntaan ja sen jakeessa mainitun lohikäärmeen pakanalliseen Roomaan. Pakanallinen Rooma antoi paavikunnalle kolme asiaa: ”hänen voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan.”

Sotilaallinen valta annettiin pakanalliselta Roomalta alkaen Kloviksesta vuonna 496. ”Valtaistuin”, jolta hallita, annettiin paaviudelle vuonna 330, kun keisari Konstantinus siirsi pääkaupunkinsa Konstantinopoliin jättäen entisen pääkaupunkinsa Rooman kaupungin paavillisen kirkon hallintaan. Vuonna 533 keisari Justinianus sääti, että paavi oli kirkon pää ja harhaoppisten oikaisija, luovuttaen ”suuren valtansa” Rooman paaville. Danielin kahdeksannen luvun jae kaksitoista osoittaa ajan, jolloin ”sotajoukko” annettiin, ja tätä profeetallista totuutta todistavat monet todistajat. Siitä ajankohdasta lähtien (alkaen vuodesta 496) paavius ”menestyi”.

Se jatkaisi toimintaansa ja menestyisi siihen asti, kunnes pohjoista Israelin valtakuntaa vastaan kohdistunut vihastus päättyi vuonna 1798 ja paavinvalta sai kuoliniskunsa.

Ja kuningas tekee mielensä mukaan; hän korottaa itsensä ja ylistää itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes vihastus on täyttnyt; sillä se, mikä on säädetty, tapahtuu. Daniel 11:36.

Kahdeksannen luvun yhdeksäs jae kuvaa maskuliinista Roomaa (pakanallista Roomaa) ja esittää sen kolmivaiheisen valloitusprosessin, jonka pakanallinen Rooma toteutti ja joka oli esikuva niistä kolmesta maantieteellisestä alueesta, jotka oli valloitettava, jotta paavillinen Rooma voitaisiin asettaa maan valtaistuimelle, kuten seitsemännen luvun kolme poisnykäistyä sarvea kuvaavat. Nuo kaksi pakanallisen ja paavillisen Rooman kolmivaiheista valloitusta kuvasivat nykyisen Rooman kolmea maantieteellistä estettä Danielin yhdestoista luvun jakeissa neljäkymmentä–neljäkymmentäkolme. Sitten kahdeksannen luvun jakeessa yksitoista maskuliininen pieni sarvi (pakanallinen Rooma) esitetään jälleen. Tässä jakeessa pyhitetty logiikka on niin pätevä, että Jerusalemia hallitsevat pilkkaajat joutuivat ottamaan käyttöön useita teologisia valheita pystyttääkseen väärennetyn perustuksensa.

Niin, hän ylensi itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja hänen kauttaan otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä paikka heitettiin maahan. Daniel 8:11.

Kun ryhdymme tarkastelemaan väärennettyjä kolikoita ja jalokiviä, joita adventismiin on tuotu vuodesta 1863 lähtien, on huomattava, että on olemassa kaksi ensisijaista oletetun teologisen asiantuntemuksen alaa, joista adventismi kerskuu perustanaan apostatisoituneen protestantismin ja katolilaisuuden oppien ylläpitämiselle. Väite, jonka adventismin nykyteologit esittävät, on, että he ovat joko Raamatun historian asiantuntijoita tai raamatullisten kielten asiantuntijoita. Heidän jakeen sovelluksensa paljastaa, että profeetallinen sana on tullut heille kuin sinetöity kirja, ja osoittaa myös, että heidän väitteensä olla raamatullisten kielten asiantuntijoita on yksinkertaisesti farisealaisuuden nykyaikainen ilmenemismuoto.

Ensimmäinen seikka on sukupuolien vaihtelun sivuuttaminen jakeissa yhdeksästä kahteentoista esiintyvän pienen sarven kohdalla. Jos he todella olisivat heprean kielen asiantuntijoita, he eivät kieltäisi tai vähättelisi sitä tosiasiaa, että Daniel tarkoituksellisesti käytti jakeissa sukupuolten vaihtelua. Pieni sarvi esitetään molemmissa suvuissa, ja nämä suvut vaihtelevat jakeissa edestakaisin. Teologit yrittävät peittää tämän tosiasian roskalla ja väärennetyillä kolikoilla, sillä se osoittaa selvästi, että jae yksitoista viittaa pakanalliseen, ei paavilliseen Roomaan. He tietenkin väittävät, että jakeen yksitoista pieni sarvi on paavi, vaikka se todellisuudessa on pakanallinen Rooma.

Kun on tunnustettu, että neljästä pientä sarvea koskevasta jakeesta kaksi on maskuliinisia ja kaksi feminiinisiä, on yksinkertaista sisällyttää tähän raamatullinen totuus, että nainen edustaa Raamatun profetiassa kirkkoa ja mies edustaa valtiota. Tämän ymmärtäminen tekee kaikille, jotka tahtovat nähdä, ilmeiseksi, että jakeen yksitoista pieni sarvi on maskuliininen Rooma (pakanallinen Rooma), ei feminiininen Rooma (paavillinen Rooma).

Tämän jakeen ymmärretään siis opettavan, että pakanallinen Rooma (hän) korotti itsensä sotajoukon ruhtinasta vastaan, niin kuin pakanallinen Rooma teki asettaessaan sotajoukon ruhtinaan Golgatan ristille. Pakanallinen Rooma ei ainoastaan korottanut itseään Kristusta vastaan

ristillä, vaan jae jatkaa sanoen, että hänen kauttaan (pakanallisen Rooman kautta) ”jokapäiväinen uhri otettiin pois”.

Danielin kirjassa on kaksi hepreankielistä sanaa, jotka molemmat on käännetty ilmauksella ”ottaa pois”. Nämä sanat ovat ”sur” ja ”rum”. Molempia sanoja käytetään pyhäkköpalveluksessa. Sur merkitsee pois ottamista tai poistamista, ja kun pyhäkön alttarilta poistettiin tuhka, tuon tuhkan poistamista kuvaava sana on ”sur”. Sana ”rum” merkitsee kohottaa ja korottaa, ja kun pyhäkön papin tuli kohottaa heilutusuhri, hänen tuli ”rum” (kohottaa) uhri. Jakeessa yksitoista pakanallinen Rooma (”jokapäiväinen”) ”rum” (ottaa pois) pakanuuden kohottamalla ja korottamalla pakanuuden uskontoa.

Pakanallinen Rooma korottaisi ja ylistäisi pakanuuden uskontoa. Adventistiteologit, jotka tunnustautuvat raamatullisten kielten asiantuntijoiksi, päättävät tulkita jokaisen Danielin kirjassa esiintyvän ilmauksen ”ottaa pois” merkityksessä ”poistaa”. He eivät tunnusta Danielin erottuvaa ja täsmällistä ilmaisua ja asettavat siten itsensä profeetta Danielin yläpuolelle.

Teologit, jotka väittävät ymmärtävänsä raamatullisia kieliä, esittävät perusteluja oikeuttaakseen, miksi Danielin muka väitetään tarkoittaneen samaa asiaa käyttäessään kahta eri sanaa. He esittävät pitkiä ja ikävystyttäviä sanatutkimuksia tukeakseen vääriä väitteitään. Teologit, jotka väittävät ymmärtävänsä raamatullista historiaa, puolestaan väittävät, että väärä sovellus perustuu sen tunnistamiseen, että historian eri aikakausina sama sana on voinut merkitä jotakin erilaista, ja siksi, kun Daniel käytti kahta eri sanaa, vain historian asiantuntija voi tunnistaa, mitä Daniel todellisuudessa tarkoitti. On tärkeää tunnistaa nämä kaksi väärää menetelmää, sillä niitä käyttävät usein ne teologit, jotka pyrkivät piiloutumaan ”riviltä riville” -metodologian ulottumattomiin.

Niin, hän korotti itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja hänen kauttaan jokapäiväinen uhri otettiin pois, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Daniel 8:11.

Jakeessa käännetty sana ”otettiin pois” merkitsee ”korottaa ja ylistää”. Se ei merkitse poistamista. Tämä tosiasia synnyttää hämmennystä ja ristiriitaa adventistiteologeille, sillä heidän lähtökohtansa eivät kestä jakeen yksinkertaista tarkastelua, kun jakeeseen sovelletaan sen sanan todellista määritelmää, jota Daniel käytti. He väittävät, että jakeen pieni sarvi on paavillinen Rooma, ja näin ollen jae kuuluisi, että ”sen kautta” (paavillinen Rooma) ”jokapäiväinen korotettiin pois”.

Heillä ei tietenkään ole mitään vaikeutta sisällyttää siihen lisätty sana, jonka sisar White suoraan toteaa ihmisen viisauden lisäämäksi eikä tekstiin soveltuvaksi.

”Sitten näin ”jokapäiväisen” yhteydessä (Daniel 8:12), että ihmisen viisaus oli lisännyt sanan ”uhri”, eikä se kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon.” Early Writings, 74.

He samaistavat ”jokapäiväisen” Kristuksen pyhäkköpalvelukseen, joten ”jokapäiväinen uhri” ylläpitää käsitystä, että ”jokapäiväinen” on Kristuksen uhrityötä taivaallisessa pyhäkössä. Mutta Inspiraatio osoittaa, että sana ”uhri” ”ei kuulu tekstiin”.

Kun Efraimin juopot samastavat ”jokapäiväisen” Kristuksen pyhäkköpalvelukseen, jakeen merkitys olisi silloin: ”hänen kauttaan” (paavillisen Rooman) ”jokapäiväinen otettiin pois”, tai se kuuluisi: ”paavillisen vallan kautta Kristuksen pyhäkköpalvelus otettiin pois.” He todella opettavat tätä valhetta. He väittävät itsepintaisesti, että paavillisen hallinnon pimeyden kautta oikea ymmärrys Kristuksen pyhäkköpalveluksesta poistettiin ihmisten mielistä.

Kuitenkin sana, joka on käännetty ”ottaa pois”, ei merkitse poistamista; se merkitsee ylentämistä ja korottamista. Jos raamatullisten kielten tunnustautuneet asiantuntijat soveltaisivat heprean sanan ”rum” merkitystä kohtaan oikein, heidän käännöksensä olisi kuuluttava: ”paavillisen vallan kautta Kristuksen pyhäkköpalvelus ylennettiin ja korotettiin.” Milloin paavius on koskaan ylentänyt ja korottanut Kristusta?

He pyrkivät pakottamaan heprean sanan ”sur” määritelmän heprean sanan ”rum” päälle. Daniel käyttää sanaa ”sur”, joka merkitsee poistamista, yhteydessä ”jokapäiväiseen” kahdessa muussa jakeessa, mutta jakeessa yksitoista Daniel valitsi sanan ”rum”, joka merkitsee korottaa ja ylentää. Tähän jakeeseen liittyvä satukokoelma ei ole mielettömyyttä ainoastaan siksi, että sanan, joka on käännetty ”ottaa pois”, merkitystä väännellään, vaan myöskään ei koskaan ollut aikaa, jolloin Kristuksen palvelutyö pyhäkössä olisi millään tavoin poistettu ihmisten ulottuvilta.

Mutta tällä miehellä, koska hän pysyy iankaikkisesti, on muuttumaton pappeus. Sentähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestaan. Hebrealaiskirje 7:24, 25.

Väittää, niin kuin adventistiteologit tekevät yrittäessään tukea jakeen virheellistä sovellustaan, että oli olemassa ajanjakso, jolloin paavikunta käytti jonkinlaista valtaa poistaakseen Kristuksen pyhäkön esirukoustehtävän, on järjetöntä!

Mutta teologit eivät opeta, että tuo jae osoittaa paavinvallan korottaneen ja ylentäneen Kristuksen palvelutyön pyhäkössä. He väistävät Danielin sanojen merkityksen ja Ellen Whiten inspiroidun neuvon opettaakseen sitä, mitä itse haluavat opettaa, Danielin sanojen todistuksesta huolimatta.

Niin, hän ylensi itsensä taivaan joukon ruhtinaaseen asti, ja hänen tähtensä jokapäiväinen uhri otettiin pois, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Daniel 8:11.

Teologit opettavat, että jakeen merkitys on: ”paavillisen vallan kautta Kristuksen pyhäkköpalvelus poistettiin”, ja Kristuksen pyhäkköpalveluksen poistamista ihmisten mielistä pyritään tukemaan sillä seikalla, että tämän poistamisen yhteydessä Kristuksen ”pyhäkön paikka kukistettiin”. Jumalan Sanassa ei ole ainoatakaan jaetta, joka osoittaisi, että taivaallinen pyhäkkö, jossa Kristus toimittaa esirukoustehtäväänsä, olisi milloinkaan kukistettu. Eikä myöskään ole mitään raamatunkohtaa, joka osoittaisi, että itse taivas, joka on ”hänen pyhäkkönsä paikka”, olisi milloinkaan kukistettu. Jälleen kerran teologit asettavat itsensä profeetta Danielin yläpuolelle, sillä he väittävät, että jakeessa oleva ilmaus ”hänen pyhäkkönsä paikka” viittaa Jumalan pyhäkköön, huolimatta siitä, että Daniel opettaa suoraan päinvastaista.

Heprean kielen tunnustautuvat asiantuntijat vaativat, että jakeessa heprean sana ”rum” on ymmärrettävä heprean sanan ”sur” merkityksessä. He vaativat myös, että heprean sana ”miqdash”

on ymmärrettävä heprean sanana ”qodesh”. Sekä ”miqdash” että ”qodash” käännetään Danielin kirjassa yksinkertaisesti sanalla ”pyhäkkö”, mutta niiden merkitykset eroavat toisistaan. ”Miqdash” tarkoittaa mitä tahansa pyhäkköä, olipa se Jumalan pyhäkkö tai pakanallinen pyhäkkö. Se on pyhäkköä tarkoittava yleissana, mutta ”qodesh”-sanaa käytetään Raamatussa ainoastaan Jumalan pyhäkön yhteydessä.

Daniel tiesi eron pakanallisen pyhäkön ja Jumalan pyhäkön välillä. Jos Daniel olisi aikonut yksilöidä pakanallisen pyhäkön, hän olisi käyttänyt sanaa ”miqdash”. Minusta on hämmästyttävää, että heprean kielen oletetut asiantuntijat eivät koskaan käsittele sitä tosiasiaa, että neljässä peräkkäisessä jakeessa Daniel käyttää kumpaakin sanaa kolme kertaa. Danielin näiden kahden heprealaisen sanan, jotka molemmat on käännetty sanalla ”pyhäkkö”, käyttö määrittelee sen merkityksen, jonka Daniel tarkoitti ymmärrettäväksi.

Niin, se korotti itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja häneltä otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin maahan. Ja sille annettiin sotajoukko jokapäiväistä uhria vastaan rikkomuksen tähden, ja se syöksi totuuden maahan; ja se menestyi tomissaan. Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille eräälle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattavaksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö saatetaan jälleen oikeuteensa. Daniel 8:11–14.

Juuri siinä kohdassa, joka sisältää adventismin perustan, Daniel käyttää kahta erilaista hepreankielistä sanaa, jotka molemmat käännetään sanalla ”pyhäkkö”. Jakeissa kolmetoista ja neljätoista Daniel valitsi käyttää hepreankielistä sanaa ”pyhäkkö”, jota Raamatussa käytetään yksinomaan Jumalan pyhäkön tarkoittamiseen, mutta jakeessa yksitoista Daniel käytti yleistä hepreankielistä sanaa, joka voi tarkoittaa Jumalan pyhäkköä tai pakanallista pyhäkköä.

Jos Daniel olisi halunnut jakeessa yksitoista osoittaa ”pyhäkön” Jumalan pyhäköksi, hän olisi käyttänyt samaa heprealaista sanaa, jota hän käytti kahdesti seuraavien kolmen jakeen kuluessa. On täysin selvää, että Daniel teki eron jakeen yksitoista pakanallisen pyhäkön ja jakeiden kolmetoista ja neljätoista Jumalan pyhäkön välillä! Mutta Efraimin juopot väittävät, että jakeessa yksitoista ”hänen pyhäkkönsä paikka”, joka ”kukistettiin”, oli Jumalan pyhäkön paikka, vaikka he karttavat sanaa ”paikka”.

He opettavat, että paavius riisti Kristukselta esirukouksen palvelutyön ja heitti maahan taivaallisen pyhäkön totuuden. Mutta Daniel teki selväksi, että jakeen yksitoista ”pyhäkkö” ei ollut Jumalan pyhäkkö, vaan pakanallinen pyhäkkö. Daniel teki yhtä selväksi, ettei maahan heitetty ”pyhäkkö”, vaan hänen pyhäkkönsä ”paikka”.

Kieltäytyessään tunnustamasta jakeiden yhdeksästä kahteentoista tarkoituksellista sukupuolivaihtelua nykyajan teologit omaksuivat luopioprotestantismin piirissä syntyneen ”jokapäiväisen” määritelmän ja alkoivat rakentaa perustusta inhimillisen arvailun, perinteen ja tavan hiekalle. Saapuessaan jakeeseen yksitoista he jopa hylkäävät Sisar Whiten innoitetun neuvon, joka osoitti, että Millerin käsitys ”jokapäiväisestä” pakanuutena oli oikea, ja alkavat käyttää harhauttamisen ja arvailun taitoa puolustaakseen rakkauttaan katoliseen ja protestanttiseen

teologiaan.

He muuttavat jakeessa pakanallisen Rooman paavilliseksi Roomaksi ja pakottavat sanalle, joka merkitsee ”korottaa ja ylentää”, määritelmän ”poistaa”. He määrittelevät saatanallisen symbolin, ”jokapäiväisen”, jumalalliseksi symboliksi ja väittävät sitten, että pakanallinen temppeli on Jumalan temppeli, samalla kun kiertävät pyhäkön ”paikkaa” koskevan suoran viittauksen. Ja ”oppimattomat” (niin kuin Jesaja heidät tunnistaa), jotka ymmärtävät vain, jos ”oppineet” sanovat asian olevan niin, ottavat vastaan tarujen annoksen omaksi kadotukseksi.

Jatkamme Millerin unessa jalokivinä kuvattua tiedon lisääntymistä koskevaa tarkasteluamme seuraavassa artikkelissa.

”Apostoli Paavali varoittaa meitä, että ’jotkut luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja.’ Tätä meidän on odotettava. Suurimmat koettelemuksemme tulevat sen ryhmän vuoksi, joka on kerran puolustanut totuutta mutta kääntyy siitä maailmaan ja tallaa sen jalkoihinsa vihassa ja pilkassa. Jumalalla on työ uskollisille palvelijoilleen tehtäväksi. Vihollisen hyökkäykseen on vastattava hänen sanansa totuudella. Valhe on paljastettava, sen todellinen luonne on tuotava ilmi, ja Jehovan lain valon on loistettava esiin maailman moraaliseen pimeyteen. Meidän tulee esittää hänen sanansa vaatimukset. Meitä ei pidetä syyttöminä, jos laiminlyömmme tämän vakavan velvollisuuden. Mutta samalla kun seisomme totuuden puolustukseksi, älkäämme seiskö oman itsemme puolustukseksi älkäämme nostako suurta meteliä siitä, että meidät on kutsuttu kantamaan häväistystä ja vääristelyä. Älkäämme säälikö itseämme, vaan olkaamme hyvin kiivaita Korkeimman lain puolesta.”

”Apostoli sanoo: ‘Aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan haalivat itselleen opettajia, korvasyhyensä mukaan; ja he kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.’ Kaikkialla näemme ihmisiä, jotka helposti joutuvat niiden eksyttävien kuvitelmien vangiksi, jotka tekevät tyhjäksi Jumalan sanan; mutta kun totuus tuodaan heidän eteensä, he täyttyvät kärsimättömyydellä ja vihalla. Mutta apostolin kehoitus Jumalan palvelijalle on: ‘Valvo kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti.’ Hänen aikanaan jotkut hylkäsivät Herran asian. Hän kirjoittaa: ‘Deemas on minut jättänyt, rakastaen tätä nykyistä maailmaa;’ ja jälleen hän sanoo: ‘Aleksander, vaskiseppä, on tehnyt minulle paljon pahaa: Herra maksakoon hänelle hänen tekojensa mukaan; häntä sinäkin karta, sillä hän on kovin vastustanut meidän sanojamme.’”

”Profeetat ja apostolit kokivat samanlaisia vastustuksen ja häväistyksen koettelemuksia, ja jopa tahraton Jumalan Karitsa joutui kiusatuksi kaikessa samalla tavoin kuin mekin. Hän kesti syntisten vastustuksen itseään kohtaan.

”Jokainen tätä aikaa varten annettu varoitus on uskollisesti esitettävä; mutta ’Herran palvelijan ei tule riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikkia kohtaan, kykenevä opettamaan, kärsivällinen; sävyisyydessä ojentaen niitä, jotka asettuvat vastustamaan’. Meidän tulee tarkoin vaalia Jumalamme sanoja, ettemme saastuisi niiden petollisesta vaikutuksesta, jotka ovat luopuneet uskosta. Meidän on vastustettava heidän henkeään ja vaikutustaan samalla aseella, jota Mestariimme käytti, kun pimeyden ruhtinas hyökkäsi hänen kimppuunsa,—’Kirjoitettu on.’ Meidän tulisi oppia käyttämään Jumalan sanaa taitavasti. Kehotus kuuluu: ’Pyri

osoittautumaan Jumalalle otolliseksi, työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä ja joka oikein jakelee totuuden sanaa.' Tarvitaan uutteraa työtä sekä vakavaa rukousta ja uskoa, jotta voidaan kohdata väärin opettajien ja viettelijäin mutkitteluva eksytys; sillä 'viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat rakastavia itselleen, rahanahneita, kerskaajia, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, sopimattomia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihollisia, pettureita, uhkamielisiä, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman: käänny pois sellaisista.' Nämä sanat kuvaavat niiden miesten luonnetta, jotka Jumalan palvelijoiden on kohdattava. 'Panettelijat', 'hyvän viholliset', hyökkäävät niiden kimppuun, jotka tässä turmeltuneessa ajassa pysyvät uskollisina Jumalalleen. Mutta taivaan lähettilään tulee ilmaista sitä henkeä, joka ilmeni Mestarissa. Nöyryydessä ja rakkaudessa hänen tulee työskennellä ihmisten pelastukseksi.

Paavali jatkaa niistä, jotka vastustavat Jumalan työtä, verraten heitä miehiin, jotka kävivät sotaa uskollisia vastaan muinaisen Israelin aikana. Hän sanoo: "Niin kuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin vastustavat myös nämä totuutta, miehet, mieleltään turmeltuneet, uskoon nähden kelvottomat. Mutta he eivät pääse pitemmälle, sillä heidän mielettömyytensä on tuleva ilmeiseksi kaikille, niin kuin noidenkin tuli." Me tiedämme, että aika on tulossa, jolloin Jumalaa vastaan sotimisen mielettömyys paljastetaan. Me voimme varaa odottaa rauhallisessa kärsivällisyydessä ja luottamuksessa, kuinka paljon tahansa herjattuina ja halveksittuina; sillä "ei ole mitään salattua, mikä ei tule ilmi", ja ne, jotka kunnioittavat Jumalaa, hän kunnioittaa ihmisten ja enkelien edessä. Meidän tulee olla osallisia uskonpuhdistajien kärsimyksistä. On kirjoitettu: "Niiden herjaukset, jotka sinua herjasivat, ovat sattuneet minuun." Kristus ymmärtää surumme. Yhtäkään meistä ei ole kutsuttu kantamaan ristiä yksin. Golgatan Kärsimysten Mies tuntee murheemme, ja koska hän on kärsinyt kiusattuna, hän kykenee myös auttamaan niitä, jotka hänen tähtensä ovat murheessa ja koetuksessa. "Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi. Mutta pahat ihmiset ja villitsijät menevät yhä pahemmiksi, eksyttäen ja eksyen. Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut." Review and Herald, 10. tammikuuta 1888.